

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2253/2020
27.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милена Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4432/19 од 28.11.2019. године, у седници већа одржаној 27.05.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4432/19 од 28.11.2019. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4432/19 од 28.11.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П 177/19 од 28.08.2019. године и допунском пресудом од 14.10.2019. године усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужили на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због нарушавања личног и породичног живота, за трпљење неизвесности, неодговарања државних органа и намерно скривање и заташкавање информација о стварној судбини њеног сина рођеног дана 11.05.1994. године у Руми, због реакције и ставова надлежних органа који су показали трајну незаинтересованост да се утврди где је и каква судбина њеног детета, исплати 1.250.000,00 динара са законском затезном каматом од доношења првостепене пресуде до исплате, да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, као и да тужили накнади трошкове судске таксе на тужбу и пресуду у износу од по 55.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4432/19 од 28.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Руми П 177/19 од 28.08.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев

парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила посебну ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и потребе за новим тумачењем права.

Тужилја је поднела одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној ревизији, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на приватни и породични живот. Надлежни органи тужене нису омогућили тужилји да сазна истину о статусу свог детета рођеног 1994. године у породицишту, што је код тужилје изазвало сумњу да дете није преминуло, као што јој је саопштено, већ да је нестало из државног породицишта. О праву тужилје, судови су одлучили непосредном применом Устава Републике Србије и члана 8. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Ревизијски суд посебно указује да није било места примени одредбе Закона о утврђивању чињеница о статусу новорођене деце за коју се сумња да су нестала из породицишта у Републици Србији („Службени гласник РС“ бр. 18/20 од 03.03.2020. године), који је ступио на снагу 11.03.2020. године, а примењује се истеком рока од три месеца од дана ступања на снагу, јер је поступак првонасножно окончан 2019. године, док је наведени закон је ступио на снагу 2020. године и не може се ретроактивно примењивати у односу на чињенице о статусу деце за коју се сумња да су нестала из породицишта или здравствених устванова, као и за правичну накнаду нематеријалне штете. Ревидент указује на процесна питања конкретног спора, а посебна ревизија у смислу члана 404. став 1.ЗПП, може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Образложења побијаних пресуда за одлуку о усвајању тужбеног захтева не одступају од судске праксе и владајућих правних схватања у тумачењу и примени права, тако да по оцени ревизијског суда, не постоји потреба за новим ни уједначеним тумачењем права. Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о

парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена ни као редовна.

Тужба је поднета 22.03.2019. године, ради накнаде нематеријалне штете. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 1.250.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да је вредност предмета спора побијаног дела испод динарске противвредности од 40.000 евра, ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

Тужиљи нису признати трошкови састава одговора на ревизију, јер нису били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП, због чега је одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић